

Arrest

nr. 124 245 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Azeri te zijn en de Iraanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de stad Zanjaan in de provincie Zanjaan. De broer van uw man had vroeger politieke problemen met de politie waardoor uw man zelf eveneens lastiggevallen werd. Uw man vertrok vervolgens in 1381 uit Iran en heeft in verschillende landen korte tijd gewoond. De laatste tien jaar heeft hij in Griekenland gewoond. Op een dag, in maart 2009, had uw dochter, R. (...), wanneer ze met een vriendin, M. (...), aan het spelen was een straatlamp gebroken. Er kwamen twee politieagenten toe. Een van hen zei dat ze samen een nieuwe lamp zouden gaan halen waarna uw dochter en M. (...) met hem meegingen. Hij reed echter met hen naar zijn huis waar hij M. (...) in een kamer opsloot. Daarna probeerde hij uw dochter te verkrachten. M. (...) kon ontsnappen en ging vervolgens de agent te lijf. Daardoor

konden uw dochter en M. (...) ontsnappen. Mo. (...) kwam achter hen aan gelopen op straat. Onderweg kwamen R. (...) en M. (...) een man tegen die hen heeft afgezet bij de vader van M. (...). Vervolgens hebben jullie klacht ingediend en is dit voor de rechtbank gekomen. Die agent, Mo. (...), werd veroordeeld tot een gevangenisstraf 15 jaar. Vervolgens kwamen er mensen bij u langs om u onder druk een verklaring te laten ondertekenen waardoor zijn straf zou verminderen tot 5 jaar. Uw zoon werd in die periode geslagen door onbekenden. U heeft dit document vervolgens ondertekend. Daarna zijn zij nogmaals langsgekomen om te vragen of u een document wilde ondertekenen waarin u zou verklaren dat de feiten waarvoor Mo. (...) veroordeeld werd nooit gebeurd zouden zijn. Dit heeft u geweigerd. De volgende maanden gebeurde er niets. Uw man is vervolgens teruggekeerd naar Iran. Omdat uw kinderen moeilijkheden kregen op school met andere kinderen vanwege het incident met die agent besloten jullie naar Koramdareh te verhuizen. Daar hadden jullie een jaar lang geen problemen. Omdat er in Iran weinig toekomst is voor uw dochter besloten jullie uit uw land te vertrekken. Op 12 oktober 2011 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u kopieën van volgende documenten neer: een identiteitskaart, uw shenasnameh en die van uw zoon en dochter, een huwelijksakte, een attest van de school van uw zoon en twee documenten van de rechtbank van Zanjan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient gesteld dat er enkele tegenstrijdige elementen in uw verklaringen en die van uw man op te merken zijn die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuithalen. Zo beweert uw man dat uw dochter werd meegenomen door een agent en dat een motorrijder hen volgde naar het huis van een agent. Die persoon zou dan later geslagen zijn door de politie wanneer hij klacht indiende (CGVS 11/23129B, p. 8). Het gaat hier om P. (...), de getuige voor de rechtbank. Zelf zegt u echter dat P. (...) pas getuige was van de feiten nadat uw dochter en M. (...) waren ontsnapt uit het huis van Mo. (...) en niet van ervoor. Bovendien zou het Mo. (...) zijn die met de motor reed en niet P. (...) (CGVS, p. 3). Dat de verklaringen van uw man hierover geenszins overeenkomen doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van deze feiten.

Voorts verklaarde uw man op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de collega's van die veroordeelde politieagent druk uitoefenden op hem en uw familie maar dat hij telkens weigerde. Omdat de bedreigingen bleven aanhouden zou hij jullie hebben weggestuurd uit Iran (vragenlijst CGVS 11/23129B, p. 3). Volgens uw verklaringen op het CGVS blijkt uw man echter nog niet terug geweest te zijn uit Griekenland en zouden zij druk op u hebben uitgeoefend om in zijn plaats die documenten te ondertekenen (CGVS, p. 4). Tevens zegt u dat jullie samen uit Iran zijn gevlucht – en blijkt dus niet dat hij jullie eerst heeft weggestuurd waarna hij zelf is vertrokken (CGVS, p. 6). Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw man dat de bedreigingen duurden tot aan uw vertrek uit Iran, ook nadat jullie verhuisd waren naar Koramdareh (CGVS 11/23129B, p. 8 en 9). Zelf verklaart u echter dat er sinds 4 maanden voor uw verhuis naar Koramdareh niets meer is gebeurd (CGVS, p. 8). Dergelijke strijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheden van uw relaas in ernstige mate.

Verder dient gesteld dat de verklaringen van uw man over de hele zaak, zowel de ontvoering van uw dochter als de bedreigingen, zeer oppervlakkig en geenszins doorleefd zijn. Zo vertelt uw man dat nadat P. (...) – uw man benoemt hem met de term motorrijder – hen naar het huis van Mo. (...) is gevolgd en dat hij vervolgens aan de burens heeft verteld wat er was gebeurd, waarop zij klacht hebben ingediend bij de politie (CGVS 11/23129B, p. 8). Wat er echter allemaal gebeurd is – de kern van de zaak – laat hij in het midden. Hij zegt hierop dat u meer hierover zou weten. Er wordt uw man dan gevraagd om te vertellen wat er allemaal nog gebeurd is sinds zijn terugkeer naar Iran waarop hij louter nog weet te zeggen dat Mo. (...) in de cel zat maar dat hij niet wist of hij vrij was gelaten of niet (CGVS 11/23129B, p. 8). Opnieuw wordt hem dan gevraagd wat er nog allemaal was gebeurd tot aan jullie vertrek uit Iran waarop hij opnieuw volkomen aan de oppervlakte en louter en zonder enige bijkomende informatie weet te zeggen dat ze u hadden bedreigd om Mo. (...) vrij te laten (CGVS 11/23129B, p. 8). Er wordt hem dan aangespoord verder te vertellen waarop hij geen enkele informatie meer weet te geven (CGVS 11/23129B, p. 8). Er wordt dan nogmaals aangemaand te vertellen wat er allemaal is gebeurd waardoor jullie besloten uit Iran te vertrekken maar opnieuw geeft hij geen informatie, behalve dat jullie verhuisd waren (CGVS 11/23129B, p. 8). Dergelijke oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen over de ontvoering en aanranding van jullie dochter – ook al was hij zelf toen niet in Iran – en de latere bedreigingen ondermijnen, zeker gezien de veelvuldige aansporingen om uitgebreid hierover te vertellen, de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas in verdere mate.

Vervolgens verklaart u naar de politie te zijn gegaan om aan te geven dat u onder druk werd gezet om die verklaringen waardoor Mo. (...) vrij zou komen te ondertekenen. Daar zouden ze u hebben gezegd dat ze eerst bewijzen nodig hadden voordat ze iets konden doen (CGVS, p. 8). Wanneer u

gevraagd wordt of u uw zoon – die geslagen werd door onbekenden in het kader van deze dreigementen – had meegenomen naar de politie zegt u van niet. In dit verband zegt u dat het nog maar een kind is (CGVS, p. 8 en 9). Het is echter vreemd dat u onder druk wordt gezet om verklaringen te ondertekenen waardoor Mo. (...) zou vrijkomen maar dat u, hoewel de politie om bewijzen zou vragen, uw zoon niet meeneemt naar het politiebureau, gezien hij uiteindelijk slachtoffer was van een geweldsdelict en hij dan ook een centrale rol speelde in de zaak voor de politie. Wanneer u nog enkele keren gevraagd wordt waarom u uw zoon niet had meegenomen wanneer u klacht ging neerleggen, gezien u bewijzen moest hebben van die problemen en uw zoon uiteindelijk geslagen werd, wat enigszins een bewijs kon zijn voor uw problemen, kan u telkens geen antwoord geven (CGVS, p. 9). Het is vreemd dat u, hoewel de politie en het gerecht al eerder in deze zaak u hadden geholpen, u uw zoon zelf geen klacht heeft laten neerleggen bij de politie, gezien er daarmee voor kon worden gezorgd dat Mo. (...) geen strafvermindering zou krijgen. Op basis van uw verklaringen kan bezwaarlijk geconcludeerd worden dat u voldoende en ernstige pogingen heeft ondernomen om dit probleem bij de autoriteiten aan te kaarten waardoor de hele zaak, gezien de ernst van de situatie, dan ook verder aan geloofwaardigheid inboet. Bovendien was uw zoon voor de school geslagen en waren er veel getuigen van deze zaak (CGVS, p. 9). Het feit dat u beweert dat de autoriteiten, die u voordien wel hadden geholpen in deze zaak, niets zouden hebben gedaan omdat u geen bewijzen zou hebben komt dan ook maar weinig aannemelijk over.

Vervolgens dient nog gewezen te worden op een ander bevreemdend feit in uw verklaringen. Zo blijkt u niet te weten wat er met M. (...) – de vriendin van uw dochter – en haar familie is gebeurd in heel deze zaak (CGVS, p. 7). Het feit dat jullie hier niet van op de hoogte zijn is weinig aannemelijk daar u de door u neergelegde documenten van de rechtbank immers net heeft verkregen via de vader van M. (...) (CGVS, p. 7).

Er is nog een ander element dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast. Zo verklaart u dat u het laatste jaar verhuisd was naar Khoramdareh “om weg te zijn van de problemen” (CGVS, p. 4). Op het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter de laatste 5 jaar voor uw vertrek in Zanjaan te hebben gewoond – en daarvoor op een ander adres in Zanjaan (vragenlijst DVZ, vraag 9). Het feit dat u op de DVZ twee adressen heeft opgegeven waar u de laatste jaren in Iran zou hebben gewoond maar dat geen van deze uw woonplaats in Khoramdareh is – tijdens uw laatste jaar in Iran – doet verdere twijfels rijzen met betrekking tot uw problemen.

Hoe dan ook dient gesteld dat u met betrekking tot uw problemen met Mo. (...) en zijn familie kon rekenen op de bescherming van de overheid gezien hij door de rechtbank werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar (CGVS, p. 4). Bovendien heeft u het laatste anderhalf jaar in Iran geen enkel probleem meer heeft gekend met hen (CGVS, p. 8). Zij zouden u hebben gevraagd om een verklaring te ondertekenen waardoor Mo. (...) zou vrijkomen maar u weigerde. De volgende 4 maanden zou er niets gebeurd zijn (CGVS, p. 8). Omdat jullie kinderen gepest werden besloot u te verhuizen naar Koramdareh, een stad dichtbij Zanjaan (CGVS, p. 8). In heel dat jaar hebben jullie evenmin nog problemen gekend (CGVS, p. 4). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u niet in Koramdareh kon blijven wonen stelt u in het algemeen dat Iran een land is waar er zuur op meisjes wordt gegooid indien zij niet willen trouwen (CGVS, p. 4). Er wordt u dan nogmaals gevraagd waarom u besloot te vluchten uit Iran, gezien er al zeer lange tijd niets meer was gebeurd, waarop u antwoordt dat indien u uw familie in Zanjaan zou bezoeken u daar problemen zou kunnen krijgen (CGVS, p. 5). Los van het feit dat een vlucht naar België dit probleem evenmin zou oplossen, dient tevens gesteld dat dit antwoord ook niet weet te overtuigen gezien u de laatste 4 maanden in Zanjaan geen enkel probleem had en daarna evenmin (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dat – indien u niet in Zanjaan zou kunnen wonen omwille van de geruchten over uw dochter – u wel ergens anders in Iran kan wonen. Ook wanneer u gevraagd wordt of u zich in Teheran zou kunnen vestigen kan u geen redenen aanhalen die te maken hebben met tot een gegronde vrees voor vervolging of een ernstig risico op ernstige schade. U kan louter aanhalen niet naar Teheran te kunnen verhuizen omdat u uw kinderen dan moeilijker zou kunnen controleren (CGVS, p. 10).

Verder haalt u nog aan dat de broer van uw man vroeger problemen heeft gekend met de Iraanse autoriteiten. Hierdoor werd uw man ook een keer meegenomen waarna hij in 1381 uit Iran vertrok. Allereerst dient gezegd dat u noch uw man concreet weten wat uw schoonbroer daadwerkelijk had gedaan waardoor hij gezocht werd door de autoriteiten (CGVS, p. 5, en CGVS 11/23129B, p. 3 en 4). Na enkele pogingen weet uw man nog te zeggen dat zijn broer op dezelfde lijn zat als professor M. (...), wat echter vaag en weinig overtuigend is (CGVS 11/23129B, p. 4). Bovendien blijken jullie evenmin nog enig probleem te hebben gekend met de autoriteiten vanwege uw schoonbroer (CGVS, p. 5 en 6). Uw man zegt in dit verband nog dat hij geen paspoort kreeg en dat hij geen werk kon vinden (CGVS 11/23129B, p. 4). Wat dit betreft dient gezegd dat u zelf verklaart dat hij dat laatste jaar in Iran automecanicien was (CGVS, p. 6). Aangaande het niet verkrijgen van een paspoort dient gesteld dat het – zeker in de Iraanse context – enigszins vreemd is dat, indien uw man daadwerkelijk politieke

problemen zou hebben met de Iraanse autoriteiten, diezelfde autoriteiten wel een politieagent zouden veroordelen tot een gevangenisstraf van 15 jaar in het kader van de problemen met uw dochter. Bovendien is dit op zich onvoldoende om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Iran te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, uw shenasnameh en die van uw kinderen, uw huwelijksakte en het attest van de school van uw zoon hebben betrekking op uw identiteit en herkomst en die van uw kinderen, die hier op zich niet onmiddellijk ter discussie staan. Wat betreft de documenten van de rechtbank dient gesteld dat het om kopieën gaat en dat het document dat betrekking heeft op de strafvermindering bovendien onvolledig is. Dergelijke documenten zijn dan ook niet in staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenoot van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenote.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) gelezen in samenhang met artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In een tweede middel werpen verzoekende partijen de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In een derde middel menen verzoekende partijen dat artikel 3 EVRM werd geschonden en in een vierde en laatste middel roepen zij de schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en

die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het vierde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Inzake de opmerking van verwerende partij dat er enkele tegenstrijdige elementen op te merken zijn in de verklaringen van verzoekende partijen die de geloofwaardigheid van hun asielrelaas onderuithalen, wijt eerste verzoekende partij deze van elkaar verschillende verklaringen aan het feit dat haar echtgenoot op het ogenblik van de ontvoering in Griekenland was en de feiten pas achteraf heeft vernomen. Eerste verzoekende partij verwijst naar haar asielrelaas en stelt dat de politiemotoren in Iran verschillend zijn van deze in België. In Iran beschikken de motoren over een ruime *sidecar* waar meerdere personen in kunnen plaatsnemen. Eerste verzoekende partij stelt nog dat de kamers in een huis in Iran niet allemaal op één verdieping worden gebouwd, maar dat frequent kamers worden gebouwd die zich op tussenverdiepingen bevinden. Daarnaast stelt eerste verzoekende partij dat zij haar verklaring dat P. getuige was van de feiten nadat haar dochter en M. waren ontsnapt uit het huis van Mo. niet intrekt. Volgens haar is het begrip 'feiten' vaag en is er een onderscheid tussen enerzijds de ontvoering van de meisjes door Mo. en anderzijds de poging tot verkrachting van de dochter van verzoekende partijen waarvan P. geen getuige was. Zij verklaart desbetreffend nog in haar verzoekschrift dat wanneer Mo. met de meisjes op zijn motor naar zijn eigen woning reed, dit door P. werd opgemerkt, waarop P. besloot Mo. met zijn auto te achtervolgen.

Tweede verzoekende partij geeft in het verzoekschrift aan dat haar verklaringen over de persoon die met de motor reed, onjuist zijn. Ze benadrukt dat zij het verhaal slechts achteraf van haar echtgenote heeft gehoord en dat zij zich op het moment van de feiten in Griekenland bevond. Volgens verzoekende partijen vormt dit een voldoende rechtvaardiging voor het gebrek aan kennis van de ontvoering in hoofde van tweede verzoekende partij. Tweede verzoekende partij merkt voorts nog op dat Mo. behoorde tot een eskader van de politie die met de motor reed, dat hij de graad van sergeant heeft en dat hij 38-40 jaar oud is, en, betreffende P., dat P. geen eigenaar is van een motor.

Verzoekende partijen menen dat hun voorgaande verklaringen elke twijfel wegnemen over de vermeende ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas en dat de afgelegde verklaringen een voldoende rechtvaardiging vormen voor de vermeende tegenstrijdigheden.

2.2.4.2. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). Het is totaal onaannemelijk dat de verklaringen van verzoekende partijen omtrent de ontvoering van hun dochter dermate verschillen. Het gegeven dat tweede verzoekende partij zich op het moment van de feiten in Griekenland bevond, doet hieraan geen enkele afbreuk. Gelet op het feit dat het hele gezin van verzoekende partijen Iran verlaten heeft net omwille van de ontvoering van hun dochter en de gebeurtenissen die erna zouden hebben plaatsgevonden, kan verwacht worden dat tweede verzoekende partij zich hieromtrent zou informeren bij andere familieleden. Bovendien geeft tweede verzoekende partij zelf aan dat zij hierover geïnformeerd werd door haar echtgenote, waardoor het ten zeerste opmerkelijk is dat het relaas van tweede verzoekende partij aangaande de ontvoering van haar dochter dermate verschilt van dat van haar echtgenote. Daar verwacht kan worden dat tweede

verzoekende partij op correcte wijze werd ingelicht omtrent de ontvoering van haar dochter, volstaat evenmin het verwijzen naar één versie van de feiten, *in casu* de feiten zoals weergegeven door eerste verzoekende partij. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren van personen die zich steunen op dezelfde asielmotieven, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

Voorts ziet de Raad niet in wat verzoekende partijen trachten aan te tonen met hun argumenten omtrent de verschillen tussen Iraanse politiemotoren en Belgische politiemotoren en omtrent de indeling van Iraanse huizen. Nergens in de bestreden beslissingen wordt door verwerende partij een motivering gehanteerd die betrekking heeft op deze elementen. Wat betreft de motoren, wordt in de bestreden beslissingen wel opgemerkt dat door tweede verzoekende partij verklaard werd dat P., een getuige voor de rechtbank, de agent en de meisjes volgde met de motor, terwijl door eerste verzoekende partij daarentegen verklaard werd dat Mo., de agent zelf, met de motor reed en niet P.. De bewering van verzoekende partijen dat een politiemotor in Iran een grote *sidecar* zou hebben waarin meerdere personen kunnen plaatsnemen, doet op geen enkele manier afbreuk aan deze vaststelling.

Verder merkt de Raad op dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat P. pas getuige was van de feiten nadat de meisjes ontsnapt waren uit de woning en dat zij geen enkele melding maakt van het feit dat P. zou hebben gezien dat de meisjes werden meegenomen door de politieagent en hen vervolgens zou hebben achtervolgd (administratief dossier, map eerste verzoekende partij, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/11/2013, p. 3). Deze verklaring komt dan ook niet overeen met de door haar echtgenoot gegeven verklaring dat P. reeds getuige was van het feit dat de meisjes werden meegenomen door de politieagent naar zijn woning (administratief dossier, map B-aanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/11/2013, p. 8). In zoverre eerste verzoekende partij met haar betoog dat het begrip 'feiten' vaag is en dat er een onderscheid is tussen enerzijds de ontvoering en anderzijds de poging tot verkrachting, tracht aan te tonen dat ook zij bedoelde dat P. reeds getuige was van het meenemen van de meisjes, acht de Raad deze uitleg geenszins aannemelijk, daar de verklaringen van eerste verzoekende partij desbetreffend niet voor interpretatie vatbaar zijn en uit haar verklaringen tijdens haar gehoor duidelijk blijkt dat P. pas getuige zou zijn geweest van de feiten nadat de meisjes ontsnapt waren uit de woning.

Waar tweede verzoekende partij nog een poging onderneemt om haar geloofwaardigheid te herstellen door een aantal details weer te geven over de politieagent, ziet de Raad niet in hoe dergelijke details van aard zijn haar geloofwaardigheid te herstellen of afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden.

2.2.5.1. Waar verwerende partij stelt dat tweede verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de collega's van de veroordeelde politieagent druk uitoefenden op haar en haar familie, maar dat hij telkens weigerde, preciseert tweede verzoekende partij dat hij nooit benaderd werd door de collega's. Enkel haar echtgenote en haar vader werden door deze collega's benaderd. Zij moesten een document ondertekenen waarin ze Mo. vergiffenis schonken voor de poging tot verkrachting en zich aldus met de dader wensten te verzoenen. Hierdoor zou de gevangenisstraf van vijftien jaar herleid worden tot vijf jaar. Hieraan voegt zij nog toe dat Mo. in burgerkleden voor de rechtbank verscheen en de feiten toegaf. Eerste verzoekende partij stelt het document te hebben ondertekend onder psychologische druk en stress. Zij stelt verder dat de familieleden van Mo. de ramen in hun huis kwamen kapot gooien en dat ze vreesde dat de familieleden haarzelf en haar familie zouden komen vermoorden. Ze was in de veronderstelling dat Mo. op wraak zon omdat zijn carrière bij de politie was vernield en hij oneervol ontslagen was.

Tevens betwisten verzoekende partijen dat hun verklaringen over het vertrek van de familie uit Iran niet overeen zouden stemmen. Tweede verzoekende partij verbleef van 2001 tot 2009 in Griekenland. Wanneer eerste verzoekende partij tweede verzoekende partij op de hoogte bracht van de ontvoering van hun dochter, is tweede verzoekende partij onmiddellijk teruggekeerd naar Iran via Turkije. Hierna hebben ze samen besloten het land te verlaten en zijn ze samen gevlucht. Tweede verzoekende partij diende nog een drietal maanden in Turkije te blijven als onderpand voor de betaling van de reis. De smokkelaar wilde vermijden dat ze beiden uit Turkije vertrokken terwijl de rekening nog niet betaald was. Pas na drie maanden is tweede verzoekende partij uit Turkije vertrokken.

Inzake de opmerking van verwerende partij dat uit de verklaringen van tweede verzoekende partij blijkt dat de bedreigingen duurden tot aan hun vertrek uit Iran, ook nadat zij verhuisd waren naar Koramdareh, dit terwijl eerste verzoekende partij verklaart dat er sinds vier maanden voor hun verhuis naar Koramdareh niets meer is gebeurd, verklaart tweede verzoekende partij in het verzoekschrift dat er

enkel problemen waren voor haar vader in Koramdareh. Collega's van Mo. kwamen bij haar vader met de vraag om het document te ondertekenen. Zij meenden dat de handtekening van eerste verzoekende partij onvoldoende was om tot een herleiding van de gevangenisstraf over te gaan. Tweede verzoekende partij stelt dat zij dit niet aan haar echtgenote heeft verteld om haar niet verder emotioneel te belasten. Haar echtgenote voelde zich immers al schuldig omdat zij het document wel had ondertekend en zo de poging tot verkrachting goedkeurde.

Verzoekende partijen merken ten slotte nog op dat Mo. zich op dit ogenblik nog in de gevangenis bevindt en dat de effectieve gevangenisstraf is toegepast, zonder vermindering.

2.2.5.2. Wat betreft de verklaringen van tweede verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de bedreigingen gericht aan haar familie, stelt de Raad vast dat zij het volgende verklaard heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken: *"Na de vrijlating van mijn dochter, begonnen de collega's van de ontvoerder van mijn dochter, dru kuit te oefenen op mij en mijn gezin. Ze wilden dat we akkoord zouden gaan met de vrijlating van hun collega. De ontvoerder van mijn dochter kon enkel vrijkomen als ik mijn akkoord zou geven. Ik weigerde telkenmale akkoord te gaan met de vrijlating van de ontvoerder van mijn dochter."* (administratief dossier, map B-aanvraag, stuk 9, vragenlijst, onderdeel 3.5). Hieruit blijkt derhalve duidelijk dat tweede verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven ook zelf benaderd geweest te zijn door de collega's van Mo.. De Raad wijst er bovendien op dat haar verklaringen haar achteraf nog werden voorgelezen in het Farsi, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, map B-aanvraag, stuk 9, p. 4). In het verzoekschrift wijzigt tweede verzoekende partij haar eerder gegeven verklaring, en stelt zij dat zijzelf nooit benaderd werd door de collega's van M. en dat enkel haar echtgenote en haar vader door hen werden benaderd. Het louter wijzigen van haar verklaringen opdat deze zouden overeenkomen met de door haar echtgenote gegeven verklaringen, die verklaart dat haar man nog niet terug was uit Griekenland en dat de collega's van Mo. op haar druk zouden hebben uitgeoefend om in zijn plaats die documenten te ondertekenen, volstaat vanzelfsprekend niet teneinde desbetreffende tegenstrijdigheid te weerleggen. Het komt immers aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven. Bovendien werd nergens door verzoekende partijen tijdens hun gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal opgemerkt dat ook de vader van tweede verzoekende partij benaderd werd door de collega's van Mo. om het document voor de vrijlating van Mo. te ondertekenen. De vaststelling dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift plots opwerpen dat ook de vader van tweede verzoekende partij werd bedreigd, waarvan zij eerder nooit melding maakten, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen. Eerste verzoekende partij beperkt zich voorts tot het herhalen van het asielrelaas, hetgeen evenmin van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278), aangezien zij, om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, concrete argumenten dient aan te brengen, alwaar zij in gebreke blijft.

Omtrent de motivering in verband met het vertrek van verzoekende partijen uit Iran, beperken verzoekende partijen zich wederom tot de verwijzing naar één versie van de door hen gegeven verklaringen, hetgeen evenwel niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen dan wel te verklaren. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd door tweede verzoekende partij duidelijk aangegeven dat eerst haar vrouw en kinderen Iran ontvluchtten, en dat zij hen pas later is gevolgd: *"Echter de bedreigingen van diens collega's bleven aanhouden. Hierdoor besloot ik om mijn gezin te redden en hen naar het buitenland te sturen. Mijn vrouw en kinderen zijn Iran 10 maanden geleden ontvlucht. Ze vluchtten naar België. Nu kom ik mijn gezin vervoegen."* (administratief dossier, map B-aanvraag, stuk 9, vragenlijst, onderdeel 3.5). Aan de vaststelling dat deze verklaring tegenstrijdig is met de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij samen uit Iran zijn gevlucht wordt door bovenstaand verweer geen afbreuk gedaan en desbetreffende tegenstrijdigheid blijft derhalve onverminderd overeind.

Waar tweede verzoekende partij betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partijen omtrent de vraag tot wanneer de bedreigingen duurden, stelt dat er enkel problemen waren voor haar vader in Koramdareh, dat de collega's van Mo. de handtekening van haar vader eisten omdat de handtekening van eerste verzoekende partij onvoldoende was om tot een herleiding van de gevangenisstraf over te gaan, en dat zij hierover niets had gezegd tegen haar echtgenote om haar niet verder emotioneel te belasten, herhaalt de Raad dat verzoekende partijen

tijdens hun gehoren nergens melding hebben gemaakt van het feit dat ook de vader van tweede verzoekende partij benaderd zou zijn geweest door de collega's van Mo.. Nochtans had tweede verzoekende partij hier ruim de kans toe, daar tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk werd aangedrongen te vertellen over de problemen in Iran (administratief dossier, map B-aanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/11/2013, p. 8-9), maar evenwel komt tweede verzoekende partij niet verder dan oppervlakkige en vage verklaringen. Bovendien blijkt evenmin uit de verklaringen van verzoekende partijen dat de vader van tweede verzoekende partij überhaupt in Koramdareh zou hebben verbleven. In haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken geeft tweede verzoekende partij enkel Zanjan aan als woonplaats van haar ouders (administratief dossier, map B-aanvraag, stuk 10, verklaring, vraag 13) en ook tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelt zij dat haar ouders in Zanjan verblijven (administratief dossier, map B-aanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/11/2013, p. 6). Deze *post-factum*-verklaring is dan ook geenszins geloofwaardig en is niet van aard de vaststelling dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij ook nog bedreigd werden toen zij in Koramdareh woonden (administratief dossier, B-aanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/11/2013, p. 9), terwijl haar echtgenote stelde dat er sinds vier maanden voor hun verhuis naar Koramdareh niets meer is gebeurd (administratief dossier, map eerste verzoekende partij, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/11/2013, p. 8) in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. Waar verwerende partij het vreemd acht dat eerste verzoekende partij onder druk wordt gezet om verklaringen te ondertekenen waardoor Mo. zou vrijkomen maar dat zij, hoewel de politie om bewijzen zou vragen, haar zoon niet meeneemt naar het politiebureau, gezien deze uiteindelijk slachtoffer was van een geweldsdelict en hij dan ook een centrale rol speelde in de zaak voor de politie, terwijl er daarmee voor gezorgd kon worden dat Mo. geen strafvermindering zou krijgen, temeer haar zoon voor de school was geslagen en er veel getuigen waren van deze zaak, stelt eerste verzoekende partij dat dit evenwel niet nodig was. Mo. had immers bekend en een schriftelijke verklaring neergelegd. Haar zoon had zijn neus gebroken, maar de collega's van Mo. zouden beweren dat dit door allerlei redenen kon gekomen zijn. Het was dan ook het woord van de collega's van Mo. tegen het woord van eerste verzoekende partij. Zij zou de verklaringen van politieagenten in functie niet kunnen ontkrachten middels loutere beweringen, zelfs niet met de gebroken neus van haar zoon, waarvan eerste verzoekende partij immers onmogelijk het rechtstreekse verband met de bedreigingen zou kunnen aantonen. Het gegeven dat er getuigen waren, speelt volgens eerste verzoekende partij geen enkele rol. De aanwezige getuigen weigerden immers met haar mee te gaan naar de politie.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen enkele overtuigende verklaring geven voor het feit dat eerste verzoekende partij heeft nagelaten haar zoon mee te nemen naar het politiebureau of om hem zelf een klacht te laten indienen. De argumenten dat haar zoon toch niet zou worden geloofd en dat de collega's van Mo. de verklaringen van haar zoon zouden kunnen ontkrachten, betreffen immers louter veronderstellingen en volstaan niet om te verklaren waarom eerste verzoekende partij zelfs niet geprobeerd heeft met haar zoon naar het politiebureau te gaan ten einde te bewijzen dat zij inderdaad onder druk werd gezet om de verklaringen waardoor Mo. vrij zou komen te ondertekenen. Dit geldt des te meer daar blijkt dat de politie en het gerecht haar al eerder in deze zaak hadden geholpen. De motivering van verwerende partij dat eerste verzoekende partij geenszins voldoende en ernstige pogingen heeft ondernomen om de problemen, met name de bedreigingen, bij de autoriteiten aan te kaarten waardoor de hele zaak, gezien de ernst van de situatie, verder aan geloofwaardigheid inboet, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat het tevens bevreemdend is dat verzoekende partijen niet op de hoogte zijn van wat er met M. – de vriendin van hun dochter – en haar familie is gebeurd in heel de zaak, zeker daar zij de door hen neergelegde documenten van de rechtbank immers net hebben verkregen via de vader van M., merkt eerste verzoekende partij op dat zij geen contact meer heeft met de moeder van M. en dat ook de relatie met M. verzuurd is. De moeder van M. heeft immers het adres van de vader van tweede verzoekende partij doorgegeven waardoor diens problemen begonnen zijn. Eerste verzoekende partij ziet haar dan ook aan als een verraadster. Dat verzoekende partijen de rechtbankdocumenten gekregen heeft via de vader van M. is dan ook aannemelijk.

2.2.7.2. Het feit dat verzoekende partijen geen contact meer zouden hebben met de moeder van M. en dat ook de relatie met M. verzuurd is, volstaat niet om te verklaren dat verzoekende partijen niet weten wat er met M. en haar familie is gebeurd in de hele zaak. Immers blijkt uit het feit dat zij de door hen neergelegde documenten van de rechtbank hebben verkregen via de vader van M. dat zij nog contact

hebben met deze laatste. Derhalve konden zij bij de vader van M. nagaan of diens familie nog problemen heeft gekend.

2.2.8.1. Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekende partijen met betrekking tot hun problemen met Mo. en zijn familie konden rekenen op de bescherming van de overheid, daar hij door de rechtbank werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien jaar, en dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat verzoekende partijen wel ergens anders in Iran kunnen wonen, stelt eerste verzoekende partij betreffende de opmerking dat zij op voldoende bescherming van de overheid konden rekenen, dat de problemen met Mo. en zijn familie niet volledig werden opgelost. Er was weliswaar een veroordeling maar zijn familie en collega's zinnen op wraak. Ze konden dan ook niet in Koramdareh blijven aangezien verzoekende partijen van mening zijn dat de familieleden en collega's van Mo. hen in Iran iets zullen aandoen en zelfs vermoorden. Ook een verhuis naar Teheran is onmogelijk omdat ze dan niet kunnen controleren of hun dochter geen zuur in haar gezicht zal krijgen door de collega's of familieleden van Mo..

2.2.8.2. De Raad merkt desbetreffend op dat door eerste verzoekende partij evenwel werd aangegeven dat zij sinds vier maanden voor hun verhuis naar Koramdareh geen enkel probleem meer hebben gekend. Zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partijen, *quod non*, maken verzoekende partijen dan ook geenszins aannemelijk dat zij in Iran nog steeds een vrees zouden dienen te koesteren voor Mo., diens familie of collega's. Bovenstaande beweringen van eerste verzoekende partij zijn immers louter gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen.

2.2.9.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissingen aangaande de problemen met de autoriteiten omwille van de broer van tweede verzoekende partij, merkt tweede verzoekende partij in het verzoekschrift op dat dit problemen zijn van het verleden en dat zij dit enkel aanhaalde om te benadrukken dat haar familie geen goede reputatie heeft met de autoriteiten. Dit is volgens haar belangrijk om de omvang en de adequaatheid van de overheidsbescherming te beoordelen. Zij beklemtoont verder nog dat haar broer een intellectueel was en een gevangenisstraf gekregen heeft omwille van zijn contacten met een zekere professor M..

2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het feit dat de problemen van de broer van tweede verzoekende partij problemen zijn van het verleden geen verschoningsgrond kan vormen voor de onwetendheid van verzoekende partijen, in het bijzonder in hoofde van tweede verzoekende partij, hieromtrent. Daar verzoekende partijen bijzonder vaag blijven omtrent deze problemen van de broer van tweede verzoekende partij, maken zij hun bewering dat zij omwille hiervan ook zelf problemen zouden hebben gehad met de autoriteiten geenszins aannemelijk. Zij kunnen dan ook niet naar deze problemen verwijzen om aan te tonen dat zij voor hun problemen geen bescherming van de overheid zouden krijgen. Bovendien blijkt uit hun asielrelaas het tegendeel daar Mo. voor de ontvoering van hun dochter en haar vriendin M. door de rechtbank werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien jaar. Eerste verzoekende partij beweert weliswaar herhaaldelijk tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat deze straf herleid werd naar vijf jaar (administratief dossier, map eerste verzoekende partij, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/11/2013, p. 6 en 8), maar in hun verzoekschrift stellen verzoekende partijen dat Mo. zich op dit ogenblik nog altijd in de gevangenis bevindt en dat de effectieve gevangenisstraf van vijftien jaar werd toegepast, zonder vermindering. Verzoekende partijen brengen nergens een plausibel argument aan waarom zij voor hun problemen met de collega's en familie van Mo. niet eveneens bij de politie/het gerecht terecht zouden kunnen.

2.2.10.1. Voorts betogen verzoekende partijen dat het niet meedelen van bepaalde details/aneddotes te wijten is aan stress voor het gehoor, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van oorsprong. Uit incoherenties of het niet meedelen van pertinente feiten kan echter door verwerende partij niet geconcludeerd worden dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet geloofwaardig zou zijn. Bovendien hebben zij moeite om de gebeurtenissen te situeren in de tijd. Wanneer zij over de gebeurtenissen in detail worden gehoord, is het dan ook niet verwonderlijk dat ze onder druk van de gebeurtenissen de feiten door elkaar beginnen halen en dat hun verhaal verschillende tegenstrijdigheden vertoont.

2.2.10.2. Waar verzoekende partijen aanhalen dat zij een wantrouwen koesteren ten aanzien van de asielinstanties, wijst de Raad er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een

waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

Verder merkt de Raad op dat, hoewel hij erkent dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich meebrengt, zulks geen afbreuk doet aan de hiervoor aangehaalde plicht dat elke asielzoeker in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk dient te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Dergelijk verweer volstaat derhalve niet om de verschillende tegenstrijdigheden, de vage verklaringen van tweede verzoekende partij omtrent de kern van het asielrelaas, met name de ontvoering van haar dochter en de bedreigingen, de vaststelling dat eerste verzoekende partij geenszins voldoende en ernstige pogingen heeft ondernomen om de problemen, met name de bedreigingen, bij de autoriteiten aan te kaarten en de onwetendheid in hoofde van verzoekende partijen over wat er met M., de vriendin van hun dochter, en haar familie is gebeurd in deze hele zaak, te verklaren.

Dat al deze vaststellingen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen fundamenteel ondermijnen te wijten zouden zijn aan de opgelopen trauma's in het land van oorsprong en aan het feit dat zij moeite hebben om gebeurtenissen te situeren in de tijd, zijn argumenten die evenmin door de Raad kunnen worden bijgetreden. Verzoekende partijen brengen geen medisch attest bij waaruit blijkt dat hun cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeren een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partijen hebben betrekking op essentiële elementen in het asielrelaas van verzoekende partijen – zij leggen tegenstrijdige verklaringen af over de ontvoering van hun dochter, over de bedreigingen door de collega's van Mo. en over hun vlucht uit Iran – waarvan mag worden verwacht dat zij, indien deze zaken zich werkelijk zouden hebben voorgedaan, hierover coherente en consistente verklaringen kunnen afleggen en deze zaken niet door elkaar zouden halen.

2.2.11.1. Verder menen verzoekende partijen nog dat zij alle redelijke inspanningen hebben geleverd om documenten aan te brengen ter ondersteuning van hun asielrelaas. Hun asielrelaas dient te worden beoordeeld in het licht van de op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Volgens hen is hun asielrelaas coherent, plausibel en stemt het overeen met feiten die welbekend zijn. Het niet up-to-date zijn van de schriftelijke stukken in het dossier is volgens verzoekende partijen geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten is het immers mogelijk om op basis van mondelinge verklaringen te worden erkend.

2.2.11.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat uit wat voorafgaat duidelijk blijkt dat het asielrelaas van verzoekende partijen geenszins coherent en plausibel is. Waar verzoekende partijen opmerken dat het zelfs zonder documenten mogelijk is om op basis van mondelinge verklaringen te worden erkend, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Evenwel kan overeenkomstig artikel 48/6 van de vreemdelingenwet het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken toch geloofwaardig worden geacht op voorwaarde dat voldaan is aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”* Zoals in onderhavig arrest uitvoerig wordt toegelicht, oordeelt de Raad echter dat het asielrelaas van verzoekende partijen als ongeloofwaardig moet worden beschouwd.

2.2.12. Waar verzoekende partijen er ten slotte nog op wijzen dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Iran trieste realiteit zijn en desbetreffend verwijzen naar een internetartikel van Amnesty International waarin de verschillende mensenrechtenschendingen (beperkingen op het recht van vrijheid van meningsuiting, vereniging en vergadering, arbitraire detenties en oneerlijke processen, foltering en andere vormen van mishandeling, discriminatie ten aanzien van vrouwen, homoseksuelen en etnische en religieuze minderheden, ...) worden aangekaart, bemerkt de Raad dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Iran niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, waar zij om voormelde redenen niet in slagen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, map eerste verzoekende partij, stuk 10; administratief dossier, map B-aanvraag, stuk 12) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 05 november 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT